

Hiện Tượng: Chín, Một Một

Phạm Đà Giang

Một năm, sau ngày 11 tháng 9, cả thế giới làm lễ kỷ niệm ngày mà quân khủng bố cướp máy bay đâm vào hai tòa cao ốc và Ngũ giác đài tại Mỹ, khiến trên ba ngàn người chết một cách tức tưởi và khủng khiếp ghê gớm nhất.

Đọc báo, nghe đài phát thanh, nhìn lên màn ảnh truyền hình chiếu lại giờ phút kinh hoàng trước đây một năm; khiến mọi người phải đầm lệ khi thấy những con người lao ra khỏi hai ngôi tháp cao từ tám chín mươi tầng lầu, trong lúc lửa cháy ngút trời và rồi tòa cao ốc từ từ sụp xuống, chôn vùi bao sinh mạng dưới đồng xi măng cốt sắt biến thành bình địa... Lòng tôi xúc động vô cùng, mắt mờ lệ, cổ như tắc nghẹn. Tôi nhìn những người ngồi quanh, hầu như chẳng có ai là người không khóc!!! Và tôi còn khóc nhiều hơn nữa là lúc nghe một bà mẹ có con chết trong tòa cao ốc đó, bà đọc diễn văn trong buổi lễ truy điệu tại Sydney rằng: "Hôm nay là ngày kỷ niệm và thương tiếc đứa con gái của tôi đã chết trong tòa cao ốc ấy, nhưng xin đừng lấy đó làm cái cớ để trả thù nhau; giết hại nhau thêm nữa...". Trời ơi! Đối với kẻ đã giết chết con mình, mà bà đã không uất hận, chẳng căm thù mà còn đề nghị với mọi người hãy tha thứ cho những kẻ đã gây nên cái chết con gái của bà. Chẳng

biết hồn ma bóng quế của bọn khủng bố nếu nó nghe được tiếng nói đầy khoan dung, đầy tình thương và đầy tha thứ như thế thì chúng có ân hận về việc chúng đã làm không nhỉ?

Nghe được những lời bà phát biểu như vậy, tôi thấy bà đã là Phật, bà đang là Phật, bởi bà đã làm được như lời Phật dạy: "Lấy ân mà báo oán, nếu lấy oán mà báo oán thì chồng chồng chất chất không biết đến bao giờ mới chấm dứt được...". Trường hợp Chúa Giê-Su sau khi bị quân dữ đóng đinh trên thập tự giá, Ngài còn cầu Đức Chúa Cha hãy tha tội cho những kẻ đã giết Ngài. Ôi! Nhưng sao tôi vẫn tức quá, vẫn căm thù quá và vẫn đau khổ quá...

Chợt! một thoáng hiện về trong tiềm thức của tôi: Nhìn lại ba mươi năm về trước, tại quê hương Việt Nam mình, năm 1972 được mệnh danh là: Mùa Hè Đỏ Lửa. Bao người chết phơi thây trên

quốc lộ 1, được nhà văn Phan Nhật Nam gọi là: Đại Lộ Kinh Hoàng. Những phi vụ mưa bom của B52 trải thảm. Những mồ chôn tập thể ở Huế hồi Tết Mậu Thân và Vụ Cai Lậy...v.v... Sự chết chóc nhiều vô kể; số người chết nhiều gấp bội so với vụ 9.11 và tàn khốc hơn nhiều, khổ đau hơn nhiều, kinh khiếp hơn nhiều. Thế mà thiên hạ đâu có rơi lệ như tôi đã khóc trong vụ 9.11 này? Có chăng, chỉ là những thân nhân của những nạn nhân chiến cuộc đó khóc mà thôi. Tại sao vậy? Câu hỏi đặt ra, nhưng không sao trả lời được.

Chưa hết, người Phật tử phải giữ năm giới cấm, trong đó giới cấm đầu tiên là sát sanh, và người Phật tử còn phải tu nhẫn nhục, tu phá chấp nữa. Vậy đứng trước vụ 9.11 ta sẽ xử trí ra sao?

- Nếu ta đánh trả đũa thì phạm giới sát sanh.

- Nếu ta tu tập theo hạnh nhẫn nhục, thì bọn khủng bố tiếp tục khủng bố nữa và chúng còn cười mũi là đang khác.

- Nếu ta tu theo hạnh phá chấp, tức là việc nó khủng bố là việc của quân khủng bố, ta chấp làm chi. Người nào bị chết hay bị thương vì khủng bố là việc

của người ấy, bởi người ấy bị nghiệp chướng từ kiếp trước, nay phải trả nghiệp thế thôi. Trong lúc quân khủng bố vừa đắc chí vừa tà tà lên thiên đường để gặp Thượng đế phong thánh và lấy bốn năm chục bà vợ vừa trẻ lại vừa đẹp lộng lẫy như Dương Quý Phi.

Vậy ta "Nên hòa hay nên chiến?". Ta nên để cho bọn cuồng tín tiếp tục khủng bố hay ta ra tay đập tan bọn quá khích đội lốt Hồi Giáo trước khi bọn chúng đủ thời giờ chỉnh đốn lại hàng ngũ? Hay ta cúi đầu chịu nhẫn nhục để bọn khủng bố tha hồ làm gì thì làm? Hoặc ta vùng lên tựa hồ như con cá sấu ẩn mình dưới nước, rồi phóng tới tấp con mồi?

Tu hành ư? Phá giới ư? Hèn nhát ư? Đánh phá ư? Nếu đánh phá thì phải tàn bạo mới thắng được bọn khủng bố, vì bọn này đã bị nhồi sọ chất cuồng tín vào đầu là được thành thánh và được hưởng giàu sang với cả đàn vợ đẹp trên thiên đường do bọn trùm khủng bố chúng tưởng tượng ra để dụ dỗ và mê hoặc bọn bộ hạ đang bị màn vô minh che khuất tâm thức chúng. Nhưng đánh thì sẽ gieo rất biết bao tang thương lên đầu người dân lương thiện nhiều hơn là bọn Bin-Lê-Đan phải chịu. Chả biết đảng nào mà mờ... Kính xin quý vị Phật tử hãy cùng tôi quán tưởng sự việc xem sao, và sẽ phải giải quyết như thế nào? Dù chỉ giải quyết trong tác ý.

Melbourne ngày 12-9-2002

Phạm Đà Giang

(p/d Chánh Đức Thọ)

